

Parochie 1
 In de pen 6
 Klapstoel 9
 Buitenland 10
 Samenleving 11
 Dossier 12
 Varia 14
 Op·tocht 16
 Mensen 17
 Bisdom 18
 Podium 20

COLUMN

Bert CLAERHOUT

Hoe eerlijk staan we in onze schoenen?

Colofon

KERK & leven
 Halewijnlaan 92
 2050 Antwerpen
 www.kerkenleven.be
 KERK & leven is een uitgave van
 Studiecentrum Kerk en Media vzw

**VERANTWOORDELIJKE
 UITGEVER**
 Filip Debruyne
 De parochie is verantwoordelijk
 voor de eigen teksten

REDACTIE
 Algemene redactie
 tel. 03 210 08 40
 fax 03 210 08 49
 redactie.kerkenleven@kerknet.be
 Hoofredacteur
 Bert Claerhout
 Eindredacteur
 Peter Gordts
 Redacteurs
 Erik De Smet, Nicole Lehoucq,
 Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
 Lieve Wouters
 Redactiesecretariaat & Optocht
 Martine Croonen
 secretariaat.kl@kerknet.be
 Diocesane redactie Antwerpen
 Susan Van Lommel
 Filip Ceulemans
 Schoenmarkt 2
 2000 Antwerpen
 tel. 03 202 84 30
 fax 03 202 84 31
 redactie.bisdome.antwerpen@kerknet.be
 Diocesane redactie Brugge
 Liselotte Anckaert
 Diocesaan Centrum Groenhove
 Bosdreef 5
 8820 Torhout
 tel. 050 74 56 38
 liselotte.anckaert@kerknet.be
 Diocesane redactie Gent
 Eveline Coppin
 Bisdomplein 1
 9000 Gent
 tel. 09 225 16 26
 fax 09 223 39 59
 eveline.coppin@kerknet.be
 Diocesane redactie Hasselt
 Jan Colla
 Vrijwilligersplein 14
 3500 Hasselt
 tel. 011 28 84 40
 jan.colla@kerknet.be
 Diocesane redactie Mechelen-Brussel
 Hans Medart
 Varkensstraat 6
 2800 Mechelen
 tel. 015 29 84 17
 hans.medart@kerknet.be

VORMGEVING
 Grafisch ontwerp
 Catapult, Antwerpen
 Lay-out & Zetwerk
 Patrick Claessens

PUBLICITEIT
 Trevi plus bvba
 Meerlaan 9
 9620 Zottegem
 tel. 09 360 48 54
 fax 09 367 49 88
 katrien.lannoo@treviplus.be
 www.treviplus.be

DIENST PAROCHIEBLADEN
 tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN
 Abonnementen en adreswijzigingen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ
 NV Halewijn

© copyright
 Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit KERK & leven zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

„Ze waanden zich in de hemel, een massa geld lag zomaar voor het oprapen op straat. Maar wat doe je met geld waarvan je weet dat het niet van jou is? De vraag is niet alleen bedoeld voor de inwoners van het West-Vlaamse Zedelgem, maar voor ieder van ons.

Even de feiten op een rij. Eind vorige maand wisten sommige Zedelgemnaren niet wat hen overkwam toen dieven tijdens een politieachtervolging een gestolen brandkast uit hun vluchtwagen gooiden om de politie de weg te versperren. De kluis vloog open en de straat werd met bankbiljetten geplaveid. Buurtbewoners en toevallige passanten gingen hun gang. Toen de politie arriveerde, verdwenen sommigen met bekwame spoed. De anderen moesten – al dan niet met tegenzin – het gevonden geld weer afgeven. Nog anderen hielpen de politie met het bijeenharken van wat er nog aan bankbiljetten lag.

In totaal zou er 1 miljoen euro in de gestolen kluis hebben gezeten. De politie recupereerde ongeveer 450.000 euro. Tussen de 50.000 en 100.000 euro werd nadien spontaan ingeleverd. Iets minder dan de helft van het gestolen bedrag is echter nog niet terecht. En dat ondanks de oproep van de Zedelgemse burgemeester Patrick Arnou (CD&V-Nieuw), waarin hij anonimiteit beloofde aan wie het gevonden geld alsnog terugbracht.

Stof voor een filmscenario, ongetwijfeld, maar er is meer. De getuigenissen van mensen die ter plekke waren en de reacties in de media geven een dwarsdoorsnede van de samenleving. Of hoe een op het eerste gezicht banale overval leert hoe we concreet denken over hebzucht en bezit, over diefstal en schuldbewustzijn, over het tiende gebod – begeer nooit iemands goed – en over wederzijds vertrouwen.

„Gestolen geld maakt niet gelukkig”, zegt de volksmond. Ook al ging het in Zedelgem om ‘gevonden’ biljetten, de gedachte dat het geld hoe dan ook niet van hen was, zette sommigen er alvast toe

aan de bankbiljetten spontaan terug te geven. Ruim een week na de feiten werd nog altijd geld in de brievenbus van het gemeentehuis gedeponereerd. Wroeging? Bij sommigen misschien wel. „Iedereen weet dat je gevonden geld niet mag houden”, zei een getuige.

„Je weet maar nooit of je daar ooit op wordt afgerekend.” De morele verantwoordelijkheid die de joods-christelijke beschaving ons heeft bijgebracht, heeft blijkbaar tot gevolg dat gevoelens van schuldige nalatigheid velen nog steeds niet onverschillig laten – al dan niet met de ‘vreze Gods’ in het achterhoofd.

Dat geldt evenwel niet voor iedereen, want een groot deel van het gestolen geld is nog altijd spoorloos. Een enquête in een populaire krant leert trouwens dat slechts tien procent van de ondervraagden spontaan het geld zou teruggeven. De overgrote meerderheid vindt dus niet dat je op straat gevonden geld aan de politie moet overmaken. Aan excuses geen gebrek: van „Zoveel geld in een kluis, dat kan alleen zwart geld zijn”, over „Het kan best drugsgeld zijn”, tot „De politie is zelf niet te vertrouwen”. Op dat soort goedkope argumenten beroepen velen zich ook om geen geld te schenken aan een goed doel.

De kous is daarmee niet af. Inmiddels werd de brievenbus van het Zedelgemse gemeentehuis gekraakt en wees een student in de rechten de burgemeester erop dat hij door zijn verzoek om het geld bij hem in te leveren, van heling kan worden beschuldigd. Dat het vertrouwen in onze instellingen een diepe crisis doormaakt, wisten we al. Hetzelfde geldt blijkbaar voor het vertrouwen in de medemens. In Zedelgem is de achterdocht er alleen maar groter op geworden. „Wie hier in de toekomst extravagante uitgaven doet, mag zich aan allerlei verhaaltjes verwachten”, merkte een buurtbewoner op. Het zijn veelzeggende reacties die uit om het even welke Vlaamse gemeente of stad hadden kunnen komen en die terecht de vraag oproepen hoe eerlijk wij in onze schoenen staan.”

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: KERK & leven, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Doopcijfers in de Verenigde Staten

KERK & leven, 17 APRIL 2013

In uw column Europa niet langer gelovig zwaartepunt schrijft u dat de rooms-katholieke Kerk in de

50 jaar
 Tweede Vaticaans Concilie
 1962-1965

www.volgconciie.be

Verenigde Staten meer gelovigen telt dan de baptisten. Graag wil ik daarbij het volgende opmerken. Uiteraard telt de rooms-katholieke Kerk meer gedoopten dan onder meer de baptisten (doopsgezinden), om nog niet te spreken van de evangelische Kerken, de pinksterkerken, enzovoorts. Ik ga ervan uit dat het merendeel van onze Vlaamse gelovigen geen weet heeft dat deze protestants-evangelische gemeenschappen slechts de ‘volwassendoop’ (besprenkeling en/of onderdompeling) toepassen. Dus alleen de doop die volgt op de belijdenis van hen die tot het geloof zijn gekomen. Met andere woorden, wellicht de meeste protestantse Kerken in de Verenigde Staten verwerpen de kinderdoop. Onder meer voor Calvijn was de kinderdoop slechts verantwoord als de kinderen ook binnen het gezin door de ouders christelijk werden opgevoed.

Chris VONCK, via e-mail

Processies

KERK & leven, 24 APRIL 2013

In uw uitgave van 24 april wijdt u een dossier aan processies. Processies en volksdevoties zijn inderdaad ook in Vlaanderen op een laag pitje gezet. De Vlaming houdt nochtans hartstochtelijk van deze vorm van uitzonderlijke vroomheid.

Waarom kunnen bij bijzondere gelegenheden de processies niet

meer uitgaan? In het kader van de nieuwe evangelisatie zou dat een zeer aantrekkelijk middel zijn om de zoekende gelovige weer aan te steken met de vlam die ons op weg zet om Jezus beter en intenser te leren kennen. Deze processies, waar sommigen schamper over doen, zijn naast een rijk cultureel erfgoed immers een wezenlijk hoogtepunt van onze Kerk.

Onze Kerk moet meer schwingen en vitaliteit uitstralen. Dat kan alleen maar door naast de heilige Schrift en de eucharistie, ook de rijke traditie van de Kerk levendig te houden. Waarom moeten wij een kopie zijn van een sober protestantisme?

Mariadevotie, processies en eucharistische aanbidding: het zijn alle bindmiddelen om ons met de opgestane Heer te verenigen. Laten we enthousiast zijn in het uitdragen van ons geloof, in plaats van altijd af te wachten tot er iets gebeurt. Vandaar dat ik bijzonder blij ben met uw dossier in KERK & leven. Het brengt een rijke traditie terecht weer in de belangstelling.

Luc VERREYCKEN, Aarschot

Jezus' kruisdood

KERK & leven, 10 APRIL 2013

„In de geschiedenis werd Jezus' kruisdood soms verstaan als een zoenoffer”, schrijft Kristof Struys in de rubriek Vraag het aan Theo. Dat gebeurt nu nog altijd in zangen en gebeden. Ik vind dat

bedroevend. We maken er God en het christendom afstotelijk door.

Het is wellicht een verkeerde interpretatie van de woorden van Jezus in het Laatste Avondmaal: „(...) tot vergeving der zonden” – enkel bij Matteüs. Jezus heeft inderdaad voor ons geleden, maar veel meer nog heeft hij voor ons geleefd om ons een blijde boodschap te brengen en ons het vergeven aan te leren. Dat was zijn zending.

Jezus verving het ‘oog om oog, tand om tand’ door het ‘zeventig maal zeventig keer vergeven’. En telkens als Hij wonderen verrichtte, schonk Hij vooraf vergiffenis. In het Onzevader toonde Hij ons een God die we vroeger niet kenden. Dat deed Hij ook toen Hij het verhaal vertelde van de verloren zoon, die eveneens vergiffenis kreeg. En hetzelfde gebeurde bij de overspelige vrouw. Tot op het kruis bleef Jezus vergeven. Zomaar, belangeloos. Hij hield er geen weegschaalmentaliteit op na. Die vinden we enkel in de wereld, niet bij God.

God straft niet, het kwaad straft al genoeg zichzelf. Het voert ons weg van God. Die verwijdering van God is een straf die we onszelf aandoen en die straf is groter dan om het even welke andere ook. Jezus' lijden was onvermijdbaar onder de mensen, die vrij zijn en hardleers. Vandaar dat het kruis wel een offer was, maar geen boete tot verzoening.

Willy VAN GHYSEGHEM, Kapellen